

Stebék ženklus,
nesvarbu, ar tai būtų kelio,
ar likimo ženklai.

Pirma dalis

1.

Saulė tingiai ritosi padange švelniai glostydamą vynuogienojais apšodintas Toskanos kalvas. Rugsėjo popietės palaimingą ramybę drumstė tik burzgiantis raudonas automobilis. Vinguriuodamas kiparisų eilėmis nužymėtu keliu, iš tolo jis panėšėjo į dvitaškę boružę, mat pro atvirą stogą kyšojo dvi juoda-plaukės galvos.

Prie vairo sėdėjo ketvirtą dešimtį baigiantis vyriškis sveikai įdegusia veido oda. Įspūdingą nosį paryškino saulės akiniai stilingais rėmeliais.

Šalimais įsitaisiusios žaliaakės garbanės oda saulės buvo regėjusi kur kas mažiau. Ir jos akių neslėpė akiniai. Geriau būtų slėpę, nes tos gražios akys nerodė jokių gyvybės ženklų. Dingojosi, kad sustingęs veidas greičiau medinė kaukė. Moters abejingumas vyriškį kaip reikiant glumino, juk buvo įpratęs, kad jo klientai žavėtusi kraštovaizdžiu, klausinėtų, džiuogautų ar nekantrautų, anaipol netylėtų, lyg vandens į burną prisisėmę. Pasakė moteriai komplimentą, kai ko paklausė, tačiau ji niekaip nereagavo. Galų gale neapsikentęs įjungė radiją ir, perjungęs

kelias stotis, apsisotojo prie transliuojančios širdį virpinančias itališkas dainas. Gal bent šios moteriai įpūs gyvybės?

Jiems susitikus, viskas vyko kaip visada: pasisveikino, abu prisistatė, sutarė, kad kreipsis vienas į kitą „tu“. O įsėdus į automobilį, staiga kažkas pasikeitė. Ji tarsi sumedėjo. Gal ją pykina? Gal bijo važiuoti automobiliais? Ar nepasitiki vairuotoju? Priežasčių gali būti šimtai. Nejaugi turėtų spėlioti? Negi negali pasakyti pati?

Automobiliui įveikus dar vieną posūkį, moteris kiek atsigaavo, apsižvalgė ir dūrė pirštu į gelsvą bokštą, styrančią tolumoje ant kalvos.

– Kas ten?

Išgirdus jos balsą, iš netikėtumo vyrui net širdis suspurdėjo. Lyg kas nors nuo pakeleivės būtų nupūtęs nematomus kerus.

– Mūsų kelionės tikslas, – atsakė Gvidas flirtuojamai, kiek neįprastai nekilnojamą turto agentui. – Nuostabus krašto vaizdis, tiesa?

Patenkintas, lyg paskutinį dešros gabalą nuo stalo nukniaukęs katinas, jis apdovanojo pakeleivę akinančia šypsena. Buvo įsitikinęs, kad ši pavergia moteris, nesvarbu, ar ji klientė, ar kaimynė, ar restorano padavėja. Juk ir vieną, ir antrą, ir trečią, truputį pasistengus, galima įsiversti į lovą. O jei dėl moters jis nesineria iš kailio, tai jos pačios pasistengia – tokius triukus lovoje išdarinėja, kad tik laikykis, vyruti. Pirmas žvilgsnis dažnai būna apgaulingas. Kartais atrodo, tokia seksuali katytė, tokių gundančių linkių, o lovoje tįso lyg miltų maišas. O štai kokia

nors berniokiška akiniuota moksluokė, kurios rankos ir kojos it šakaliukai, tokius akrobatinius numerius suskels, kad apsalęs žado neteksi.

Taip, tikrą moterį atpažinsi tik lovoje. Ir suprasi moterį tik su ja permiegojęs. Jei išvis suprasi. Ir, žinoma, jei norėsi ją suprasti. Kas per velnias ši gerai itališkai kalbanti vokietė, jis dar nesusigaudė. Šiandien ją pamatė pirmą kartą. Nebuvo jo klientė, jis tik pavadavo susirgusią kolegę, kuri apie Johaną fon Bars pasakė nedaug: „Pati nežino, ko nori, bet atkakliai ieško.“ Aišku tiek, kad ištekėjusi. Ant rankos vestuvinis žiedas. Ir ne vargdienė, balta lininė palaidinukė ir kelnės atrodo paprastutės, tačiau jis apie kainas puikiai nusimano. Paprastučiai nereiškia prastučiai. Ne veltui sesuo mados versle sukasi, išmokė jį atskirti dizainerių drabužius nuo skarmalėlių iš turgaus. Kartais šitai labai praverčia, ypač vertinant kliento pinigines storį. Jei ši moteris ne turtuolė, jos vyras tikrai pinigų prilaiko. Ne jauniklė, bet skaniai sunokusi. O dar tas degtuko galvutės dydžio apgamėlis virš kairio antakio! Visai neprieštarautų ją pagniaužyti, tačiau daug svarbiau jai įsiūlyti tą prakeiktą namą. Niekaip jo nepavyksta parduoti. Agentūros interneto svetainėje jau trečius metus kabo (kartais trumpam išnyksta) vienas ir tas pats skelbimas: „Parduodama sena vila, turinti savo istoriją nepakartojamo grožio Toskanos gamtovaizdyje.“ Nepaminėta, kad ten buvęs vienuolynas. Toks užrašas dažnų tik atbaidytų.

Italų vila nelabai domina. Nebent norėtų ūkininkauti. Vyną raugti ar alyvuogių aliejų spausti. Bet kas šiais laikais ūkio darbų

nori? Vienetai! O ir tiems, supratęs, kad teks nugarą nuo ryto iki vakaro lenkti, melstis, kad pavasarį šalnos žalos nepridarytų, skaičiuoti mokesčius, sumuoti išlaidas, ieškoti patikimų pardavėjų, greitai visi norai išgaruoja ir numarina svajones, dar nespėjus šioms įsikero. Senienomis italų nebeprivilios, pilna šalis griuvenų. Kiek miestelių už eurą tokias siūlo, imk ir gyvenk, tik mažai kas susigundo. O ši vieta nuošaloka. Žinoma, kas vieniems kliūtis, kitiems pranašumas. Tam, kas pavargo nuo miesto šurmilio, būtų pats tas, o jis iš nuobodžio numirtų.

Gamta, aišku, čia graži. Bet kai akis apsiranta, ji tampa kasdieniu fonu, o ne išskirtiniu nuolat žvilgsnį kerinčiu paveikslu. Juk neaikčiosi nuo ryto iki vakaro. Kad ir pačioje gražiausioje pasaulio vietoje gyventum. Tokia jau žmogaus prigimtis. Prie gero greitai priprantama. Ir tas „geras“ nebevertinamas. Ta pati vandens stiklinė ištroškusiam ir ką tik vandens atsigėrusiam žmogui visai kitą vertę turi. Tačiau jis, kaip geras pardavėjas, turi sukti: „Na, pažiūrėkite, kaip čia gražu. Kaip žalia! Koks oras! Kokios kalvos!“ Entuziazmas užkrečiamas, tuo jis įsitikino, ir dažnai motyvuoja. Pirkėją reikia nustebinti, apžavėti, prisi-jaukinti ir pavergti. Tada jis pirks.

Kaip padaryti įspūdį šiai moteriai? Jiems susitikus paminė-jo, kad iš profesijos ji žurnalistė. Vadinasi, jai viskas turėtų būti įdomu. Keista, kad nieko neklausinėja. Ką gi, pats imsis iniciatyvos, kol vėl koks stuporas jos neištiko.

– Ar žinai, kodėl Toskanos keliai apsodinti kiparisais? – paslaptinga gaida paklausė ir nelaukdamas atsakymo pats paaiški-no: – Kad primintų žuvusiųosius pasauliniuose karuose...

– O ar žinai, kodėl kiparisai siejami su mirtimi? – lyg iššūkį ji irgi pateikė klausimą.

Tai, kad buvo pertrauktas, o ir jos tonas Gvidui nepatiko, bet geriau jau intelektualės arogancija nei apatija ir nejauki tylą.

– Gal todėl, kad panašūs į žvakes?

– Gal ir panašūs... Dar senovės graikai šį medį siejo su gedulu. Ar girdėjai apie jaunuolį Kiparisą, kuris norėjo virsti medžiu, sielvartaudamas dėl netyčia užmušto elnio? – Gvidui pakračius galvą, ji kalbėjo toliau: – Tai senovės graikų mitas. Beje, kapi-nėse dekoratyvūs kiparisai būdavo sodinami ir norint nustelbti pūvančių lavonų dvoką.

Jis suraukė nosį. Tikėjosi romantiško pokalbio, o ne siaubo pasakų apie lavonus.

– Susidomėjau kiparisais lankydamasi Irane, – kiek šiltesniu tonu paaiškino moteris, tarsi atsiprašydama už keistą savo nuotaiką. – Graikų mitologijoje kiparisas yra gedėjimo ženklas, o štai persų kultūroje šis medis – amžino gyvenimo ir laisvės simbolis. Net Persepolio sienas puošia jų atvaizdai. Dailininkai, tapydami rojų, neišivaizduoja jo be kiparisų, moterys jų atvaizdus įaudžia į kilimus. Poetai mylimąsias ir jų stotą savo eilėse lygina su kiparisais...

Ne, su šia moterimi žiniomis nepasigalynėsi. Kalba lyg iš rašto ar televizoriaus ekrano. Tegu sau šneka, ką tik nori, tik ne-tyli kaip amą praradusi. Nebūtų pamanęs, kad kada nors norės moteriai ne burną užsiūti, o priversti plepėti. Tiesą sakant, jei taip nori, ji gali ir tylėti. Svarbu, kad tuo namu susigundytų ir ji

nupirktų. Jau ne vienas klientas užsienietis čia lankėsi, buvo pasiūvęs pirkti, kūrė įspūdingus renovacijos planus, bet vis kažkas nesusiklostydavo. Lyg vila būtų užkerėta ir nieko į savo teritoriją nenorėtų įsileisti. Kad ir pastarąjį kartą. Vienas amerikietis ne tik alpėjo pasakodamas, kaip alyvuogių aliejų čia spaus, dargi užstatą pervedė. Viskas buvo sutarta iki menkiausių smulkmenų, pirkimo sutartys parengtos. Reikėjo tik atvykti, dokumentus pasirašyti, raktus pasiimti ir griebtis didžiū savo projektų. Nespėjo. Lėktuve jį ištiko širdies smūgis.

O ta rusų porėlė? Atskrido į Pizą, išsinuomojo automobilį ir nusprendė, kad spės iki suplanuoto susitikimo apžiūrėti garšųjį miesto bokštą. Jį apžiūrėjo, bet per tą laiką kažkas išdaužė automobilio langą ir pavogė visus iki vieno jų daiktus. Liko tik su pinigėmis ir mobiliaisiais. Patys kalti, patingėjo automobilį saugomoje aikštelėje pastatyti. Ir suprantama, kad po tokio įvykio jiems ne vilų apžiūra rūpėjo.

Prieš tai vilą buvo nusižiūrėjusi britų pora. Viskas jiems tiko ir patiko, bet pirma norėjo tris naktis joje permiegoti, kad išbandytų. Agentūros darbuotojams kraipant galvą, pasiūlė sumokėti už tokią nakvynę. Tegu sau miega, pinigai juk į kišenę. Porėlė atsitempė pripučiamus čiužinius ir miegmaišius. Dvi naktis išmiegojo, o trečią neliko. Nuo naktinių košmarų moteriai prasidėjo migrena, o vyrą ištiko epilepsijos priepuolis. Tik apie tai šiai sinjorai jis nepasakos. Kaip ir apie kitus beveik įvykusius ir neįvykusius sandorius. Kam ją gąsdinti.